

[Haustrup Clemmensen.]

regerings ledelse, under indenrigsministerens ledelse. Der er nu tilrettelagt den administrative form for dette arbejde. De første tre betænkingsforslag foreligger allerede vedrørende forureningsbekæmpelsen. Også her er det ejendommeligt at se socialdemokratiet nok bebrejde regeringen, at der ikke er sket nok, men glemme, at der er sket på disse felter langt, langt mere under den nuværende ledelse end under den tidligere politiske ledelse.

Der er altså utvivlsomt et væld af store og vigtige opgaver, der er løst i denne folketingsamling. Der er andre opgaver, der er taget op med et perspektiv og et sigte, der kun kan virke inspirerende. Jeg synes derfor, der er god grund til at glæde sig over store resultater opnået i denne samling, og måske ikke mindst over det resultat, at selv de to store oppositionspartier dog på et enkelt vigtigt område trak i arbejdstøjet. Det er nødvendigt med de store opgaver, vi er stillet over for, at hele det danske folketing er parat til at trække i arbejdstøjet og udnytte de rige muligheder, vi har for at gøre det danske samfund endnu bedre, end det er i dag.

Henry Christensen: For at der ikke skal være nogen tvivl, vil jeg gerne indlede med at sige, at venstre agter at anbefale det foreliggende forslag til tillægsbevillingslov og agter at stemme for det ved tredje behandling. Men jeg vil ligesom de øvrige ordførere gerne knytte et par bemærkninger til nogle af de politiske begivenheder derudover.

Jeg tror, vi må sige om det folketingsår, vi nu kan se tilbage på, at regeringen rent faktisk ofte havde held til at få et flertal for sine forslag, der rakte ud over regeringspartierne egne rækker. Jeg tænker her ikke blot på, at de fleste love som sædvanlig blev gennemført i stor enighed. Jeg tænker naturligvis bl. a. på realkreditforslaget, der blev gennemført på et bredt grundlag her i tinget.

Ved nogle lejligheder oplevede vi også — eksempelvis ved loven om universitetscentre og principforslaget om socialreformen — at SF stemte sammen med regeringspartierne mod socialdemokratiet. Ved en række andre lejligheder stemte socialdemokratiet sammen med regeringspartierne, men mod

alle partierne, der lå ude på venstre fløj. Regeringen fik altså faktisk på en lang række områder tilslutning også uden for de egentlige regeringspartier. Jeg skal da tilføje, at jeg ikke overser, at der også var adskillige lejligheder, især i den økonomiske politik, hvor alle de socialistiske partier var imod regeringen; det skal jeg oven i købet lidt senere vende tilbage til.

Det gælder nok også i udenrigspolitikken, at vi i år fik en lidt mere afslappet form for samvirke om Danmarks forhold udadtil end igennem de foregående år. Så meget desto mere har jeg grund til at være ked af den kritik, som hr. Per Hækkerup rettede mod, at det udenrigspolitiske nævn og markedsudvalget ikke havde været indkaldt med henblik på de sager, som hr. Per Hækkerup nævnte. Forholdet er, at udenrigsministeren først vendte tilbage i løbet af mandagen fra møderne i NATO, og at vi jo her de allersidste dage har haft en så hård belastning, at jeg ikke skønnede, det var muligt, hvis tidspunktet skulle ligge uden for folketingets øvrige arbejde, at finde et egnet tidspunkt. Jeg mente heller ikke, der var noget, det hastede med at få truffet beslutning om. Men jeg sendte omhyggeligt indkaldelse ud allerede mandag til det møde, der er aftalt, jeg tror det er i næste uge, og det er naturligvis sådan, at havde hr. Per Hækkerup eller hans parti haft ønske om, at dette møde var blevet rykket frem, således at vi uanset de praktiske vanskeligheder havde holdt det forinden denne debat, så havde det bare været et ord. Hr. Per Hækkerup ved utvivlsomt, at en sådan anmodning var blevet imødekommet, hvis det overhovedet havde været praktisk muligt. Det tror jeg også hr. Per Hækkerup er klar over. I hvert fald ønsker jeg at give udtryk for, at vi nødt skulle skabe nogen strid os imellem om disse rent praktiske ting, som jeg går ud fra vi altid vil kunne tale nærmere om.

Bekymringerne i øvrigt for den internationale udvikling er desværre ikke blevet mindre, som året er gået, hverken omkring situationen i Sydøstasien eller i Mellemøsten. At Danmark ønsker både en fredelig og værdig løsning, der respekterer de enkelte folkegruppers ret til egen tilværelse, er klart. Ikke mindst har jeg grund til at understrege og appellere til stormagternes særlige ansvar.